

ogsaa gjorde. Kommissionens store Flertal, 9 Medlemmer mod 1 Medlem, som før blev nævnt, Provst Nielsen, udtalte sig imidlertid bestemt imod at gaa den Vej, medens Provst Nielsen anbefalede at gøre det. Oprindeligt vare nemlig Apotekerprivilegierne bortset fra enkelte Tilfælde, ikke reelle, men kun personlige for den enkelte og hans nærmeste Familie, men i Tidens Løb ere de personlige Privilegier, ligesom i andre Lande, f. Eks. Tyskland og Norge, behandlede, som om de vare reelle. De bleve gjort til Genstand for Salg, gik i Arv, der er sket Eksekution i dem. Under 23de December 1842 kom der saa en kongelig Resolution, der fastslog, at alle daværende Apotekerprivilegiehavere kunde overdrage Privilegierne til andre. Der har ganske vist været nogen Tvivl om Forstaaelsen af denne kongelige Resolution, men saa meget er i alt Fald vist, at i de snart 60 Aar, som ere forløbne siden den Tid, har Praksis anerkendt den Tilstand, der har udviklet sig, saa at de gamle Privilegier nu maa betragtes dels ved Aerkendelse fra Lovgivningsmagten og Regeringsmagten, dels ogsaa ved Hævd, som givende en reel Ret, der ikke kan tages fra dem. Enhver Sag kan der jo tvistes om. Den ærede Ordfører syntes, den kunde være tvivlsom, og sluttede deraf, at man maatte kunne betale mindre i Afløsning. Men det er ugorligt. Det kan være tvivlsomt, om vedkommende har en Retighed eller ikke, men har han den, maa man, hvad enten man har anset den for at være mere eller mindre tvivlsom, give ham fuld Erstatning, hvis man vil tage den fra ham. Har han den ikke, faar han intet for den, selv om han kunde paaberaabe sig gode Grunde for den. Derfor udtalte Kommissionen, at den enkelte Privilegiehaver maatte kunne forlange, at Staten, samtidig med, at den besluttede Privilegiernes øjeblikkelige eller senere Bortfalden, gav Erstatning for Tabet. Kommissionen undersøgte saa, om man ikke i Stedet for ligefrem at gaa den i Sverige fulgte Vej, dog kunde gaa en lignende, nemlig i Stedet for at overlade det til Privilegiehaverne selv at søge at faa Dækning for det Tab, de en Gang vilde lide ved, at Privilegierne ophørte, at lade Staten danne en Amortisationsfond, som Staten garanterede, og som havde at indløse Privilegierne. Staten skulde saa faa Dækning for sine Udgifter derved, at Apotekerne, enten de oprindelige eller de, som traadte i deres Sted, indtil det hele var skaffet til Veje, skulde udrede en vis

aarlig Afgift, tilstrækkelig til Forrentning og Amortisation af det Laan, som Fonden maatte optage. Kommissionen maatte imidlertid efter nøje Overvejelse af Sagen paa det bestemteste udtale, at dette var ugorligt. Enden maatte blive, at Staten vilde komme til at yde en meget stor Sum, medmindre den vilde forhøje Medicinaltaksterne. Det kunde vel synes, at man herimod kunde paaberaabe sig — og det er det, der stadig gaar igen — at hvad der gaar i Sverige, maa ogsaa kunne gaa andre Steder. Men i Sverige var der forskellige, særlige Forhold, som begunstigede Sagen, og som jeg ikke nærmere skal komme ind paa, da ærede Medlemmer kunne læse det i Kommissionsbetænkningen. Kun een Ting maa jeg fremhæve, hvad der saa end siges om den svenske Ordning, og det er, at det, der satte Amortisationsfonden i Sverige i Stand til at komme ud over Vanskeligheden, var særlig den Omstændighed, at faa Aar efter, at Ordningen var kommen, nemlig i 1879, forhøjede man Medicinaltaksterne med 17 pCt., d. v. s. Bruttoindtægten forhøjedes med 17 pCt., men en Forøgelse af Bruttoindtægten af 17 pCt. giver en meget betydelig forhøjet Nettoindtægt. Har man af sin Bedrift i Nettoindtægt 34 pCt. Bruttoindtægt, saa vil en Forhøjelse af Bruttoindtægten med 17 pCt. give en Forhøjelse af Nettoindtægten med 50 pCt. Skulde Forholdet ved et Apotek være det, at Nettoindtægten var $\frac{1}{6}$ af Bruttoindtægten, vilde en Forhøjelse af Bruttoindtægten med 17 pCt. give en Forhøjelse af Nettoindtægten med 100 pCt. Derfor kunne vi ikke fra det svenske Eksempel uddrage noget Argument mod Kommissionens Opfattelse. Med en saadan Ordning som den nævnte af Afløsningen vilde man faa dels de nuværende personlige Apoteker med en gennemsnitlig Afgift af højst 1 pCt., dels de afløste Apoteker, hvis Ihændehavere i en lang Aarrække til Amortisationsfonden maatte yde noget som mindst 4—4½ pCt. aarlig. Men det er noget, der følger af sig selv, at saadanne to Klasser af Apoteker kunne ikke i Længden bestaa ved Siden af hinanden. Den Omstændighed, at vi have personligt privilegerede Apoteker med den en Gang fastsatte Afgift, gør det allerede umuligt at gennemføre den omhandlede Ordning. Forholdet vilde blive, at naar de oprindelige Ihædere traadte fra, var der ingen der vilde betale 4 pCt., naar andre personlige Apoteker kun betalte omtrent 1 pCt. Med andre Ord, Forholdet vilde blive, at Staten som Garant for Amortisationsfonden vilde